

CLARENCE VALINTA

Clarence F. Robison kilpaili vuoden 1948 kesäolympialaisissa, ja hänestä tuli erinomainen yliopiston yleisurheiluvallmentaja. Nuorena hän lupasi, että hän noudattaisi aina viisauden sanaa. Hän tiesi, ettei se saisi häntä voittamaan kaikkia kisojaan. Mutta hän tiesi, että taivaallinen Isä voisi auttaa häntä tekemään parhaansa, kun hän olisi puhdas ja kelvollinen ja hänellä olisi uskoa.

Clarence vastaan kauden mestari

Lori Fuller

kirkon lehdet
Perustuu tositahtumaan

Clarence tuijotti auton ikkunasta ulos sataman tullessa näkyviin. Veneet kelluivat vedessä värikkäiden talojen ja kauppojen edustalla. Kööpenhamina oli kaunis tanskalainen kaupunki täynnä palatseja, kartanoita ja puistoja. Se ei muistuttanut vähääkään Clarencen kotikaupunkia Utahissa Yhdysvalloissa. Clarence näki mielessään ne pölyiset kadut, joilla hän juoksi kisoja pienenä poikana. Nyt hän kuului Yhdysvaltain yleisurheilujoukkueeseen, ja

huomenna hän kohtaisi kuuluisan tanskalaisen juoksijan eräässä tärkeässä kisassa.

Auto pysähtyi pienen seurakuntakeskuksen luona, jossa kirkon kokous oli jo alkanut.

Kun Clarence pujahti kokoussalin takaosaan, yksi edessä istuvista lähetyssaarnaajista tunnisti hänet seuraavan päivän kisoja käsitelleen uutisartikkelin perusteella. Seurakunnanjohtaja pyysi Clarencea tulemaan eteen ja puhumaan.

Kun Clarence oli kertonut, miksi hän oli käymässä, eräs poika nousi seisomaan ja kohotti

kätensä. ”Arveletko pystyväsi voittamaan tanskalaisen mestarin?” hän kysyi.

Clarence ei ollut varma, mitä sanoa. Tanskalaisen juoksijan 1 500 metrin aika sillä kaudella oli parempi.

”Totta kai hän pystyy”, sanoi toinen lähetyssaarnaajista, ennen kuin Clarence ehti vastaamaan. ”Koska hän elää viisauden sanan mukaan.” Hän avasi pyhät kirjoituksensa luvun OL 89 kohdalta. Hän luki lupauksen, jonka mukaan ne, jotka pitävät viisauden sanan, ”juoksevat eivätkä uuvu ja vaeltavat eivätkä väsy” (Jae 20).

Mitä Clarence voisi sanoa? Hän tiesi, että viisauden sana on totta. Ja lapsena hän oli luvannut aina noudattaa sitä. Mutta se yksin ei tarkoittanut sitä, että hän voisi voittaa tämän kisan. Voittamiseen vaadittiin myös harjoitusta ja taitoa. Kun Clarence lähti kokouksesta, hän ajatteli: ”No, ei kukaan kirkosta kuitenkaan tule kisoihin huomenna.”

Seuraavana iltana, kun Clarence lämmitteli kisaansa varten, hän katsoi ylös ja näki ne kaksi lähetyssaarnaajaa sekä heidän kanssaan suunnilleen 17 pojan joukon. He olivatkin tulleet!

Kun he tulivat lähemmäs, toinen lähetyssaarnaajista kuiskasi Clarencelle: ”Jos olet koskaan elämässäsi juossut ihan tosissasi, niin tänä iltana sinun olisi paras tehdä niin.” Monet pojista eivät olleet

kirkon jäseniä, mutta he olivat tulleet ystäviensä kanssa katsomaan, oliko viisauden sana tosiaan totta.

Clarence oli huolissaan. Tässä kisassa hänen parhaansa ei kenties riittäisi. Mutta hänkin juoksikin Jeesuksen Kristuksen evankeliumin periaatteen hyväksi. Hänen oli pakko voittaa. Hän ei ollut koskaan aiemmin rukoillut voittamisen puolesta, mutta nyt hän etsi tyhjän huoneen, jossa piti rukouksen.

Hän rukoili: ”Taivaan Isä, tiedän, että viisauden sana on totta, enkä ole koskaan rikkonut sitä. Siunaathan minua, niin että voitan tämän kisan.” Kun hän käveli lähtöviivalle, hän tiesi, että taivaallinen Isä oli kuullut hänen rukouksensa. Hän luotti taivaallisen Isän tahtoon.

Se ilta oli sateinen ja synkkä. Kun Clarence aloitti kisan, se tuntui

samanlaiselta kuin monet muutkin 1 500 metrin kisat, joita hän oli juossut. Juoksutahti oli nopea, ja tanskalainen mestari oli johdossa. Kun Clarence oli juossut kolmannen kierroksen, hän ei yhtäkkiä enää ollutkaan väsynyt. Hän alkoi juosta kovempaa, eikä se tehnyt kipeää. Hän juoksi vielä hieman kovempaa, eikä sekään tehnyt kipeää. Hän ohitti tanskalaisen mestarin ja juoksi *yhä* kovempaa.

Kun Clarence pääsi kaarteen ohi, hänen valmentajansa huusi: ”Hidasta! Et muuten jaksa maaliin asti!” Mutta Clarence tiesi pystyvänsä jatkamaan juoksemista. Ja kun hän pääsi maaliin, hän oli lähes 50 metriä tanskalaisen juoksijan edellä! Hän tiesi voittaneensa, koska taivaallinen Isä oli vastannut hänen rukouksensa ja koska viisauden sana on totta. ■